

במדינה

(המשך מעמוד 25)

השתכר אף ליי נטר לחודש — סכום ענק לשני שש שנים. למרות זאת, המשיכו ל- התגורר בדירתה היא מפוארת של דליה, כאשר הגיעו הריו, האריסטוקרטים האירי-סיים, לביקור וראו את תנאי מגוריהם של הנוג החודש, הודיעו, התחננו ומישל וי-אשתו יבואו איתם לצרפת. מישל לא התל-הב לרעיון, אבל דליה כן. הם נסעו.

רומן עם הרופא. החיים בפאריס היו המשך לגיהנום של החיים בבאר-שבע. דירה בפאריס היא עניין יקר, והנוג השתכן ב-דירת קרובים, צנועה יחסית. דליה התרעמה על כך קשות. "מספר מישל, הא-חיה בבית היתה גורא".

מפאריס נשלה מישל לאנגליה, לפקח על הקמת מיפעל חדש. הוא נאלץ לחזור ב-הירות כאשר דליה כתבה לו כי אינה יכיר-לה לחיות בודדה והתמסרה לאגר אחר.

כאשר המשיכו העניינים להידרדר, נחלץ מבין של מישל לעזרה, שכן לנוג וילה מחוץ לפאריס. אלא שהאשה שוב לא היתה מרוצה. היא השתעממה כל היום, "הא-מישל, והתחילה לנהל רומן עם הרופא המקומי".

ב-1966 יצאה דליה לישראל. מישל יצא ליוגוסלביה בשליחות מעבידו, נאלץ לת-זור לצרפת לאחר שאשתו הופיעה בבלגרד וערכה לו שורת שערוריות. בצרפת נפרדו-מישל ודליה.

הם חזרו ונפגשו שוב במלחמת ששת הימים. דליה הצטרפה למישל ב-מסעותיו בארץ — והחיים לצידו של כתב זר נכבד מצארחן בענייה. לאחר סיום ה-קרבות השתכן הנוג כמלון דן התלאביבי, ודליה הפכה לחלק ממושב הכתבים הורים בישראל.

הילדים היו או בפאריס ודליה הרגישה עצמה כצפור דרוו. לאחר זמן עברה לת-ינת יחד עם כתב הטלוויזיה הצרפתי מל-אנורן. כל המושב העיתונאי דיברה על זה. מישל נאלץ לנסוע לגרמניה, אחר ל-זאמביה. רק בפברואר 1969 שב לישראל.

כתבתו לדליה שאני רוצה לחזור ול-התחיל לנהל חיי משפחה תקינים מחדש, לפחות למען הילדים, אמר הוא. אבל כשהגיע לבית שלה, מצאתי אותה בחברת-חבור צעיר. היא אמרה לי שהיא אוהבת אותו, בהריון ממנו, ורוצה להתחתן איתו.

ההרום, דהרום. מישל קיבל עליו את הוין. דליה ילדה בינתיים את הבן החדש — אך עדיין לא הגישה בקשת גירושין ממישל. בתחילה חיכה מישל בסבלנות, כי לא רצה שהילד ייחלד ממה בינתיים, כי משך שנה זה, המשיך והידרדר, החל שותה יותר ויותר. שתייתו השפיעה לרעה על כושר עבודתו, והוא נכנס למעגל קסמים של חוסר עבודה ואלכוהוליזם.

לפני שלושה חודשים זכה לבסוף לקבל בבית-המשפט המחוזי בבאר-שבע את ספק-דין הגירושין. הוא התחייב בו לשלם לדליה מזונות 400 ל"י לחודש. היה זכאי, לפי-לקבל את ילדיו אליו פעמיים בחודש. אלא שדליה סיברה להרשות לו זאת.

היא רוצה להוכיח לי שהיא מצמצמת את-השופטים והיא תעשה מה שלה מתחשק, אמר מישל. היא רוצה להוכיח לי שאני לא אוכל להכריח אותה לעשות כלום. אני לא רוצה את הילדים באופן קבוע לרשותי. אני יודע שאין לי לתת להם בית שיוכלו לדבול בו. אבל גם הבית שהיא נותנת להם איננו בית. אלו הם כשביל לידים. היא תהרוס אותם. היא גם מסיחה אותם נגדי תמיד. אבל אני לא חשלים עם זה. לא מסיפק שהיא הריסה את-חיי, היא רוצה להרוס גם את חיי הילדים".

אורחות

הפטריוט

הנלהב

כאשר הוצב יעקב נדב לשרות הגנצ-ליד הכותל המערבי, לא היה צורך להר-בות בהסברים בסניו על חשיבות תפקידו. הוא הבין בעצמו עד כמה חיוני תפקידו לביטחון העם והמולדת — ובהודמנות לה-ראשונה שנקרתה בסניו גם הוכיח את לה-טו הביטחוני הלכה למעשה.

צלבנים כפותים. היה זה ביום החמישי האחרון. מאות חוגגים מילאו את רחבת הכותל, לרגל חג שמחת-תורה. ביניהם נתקע פתאום אל מוגרו, תייר נוצרי צעיר מ- (מסך עמוד 36)

טיפאניס

(המשך מעמוד 19)

דברם, לדברי המשטרה, של האחים זומר. האשמה: סחיטה ועושי. הם הוחשדו ב-נסיון לעשוק את מהגלי טיפאניס.

ארבעה

חשודים

לדברי המשטרה, הציע אדגר זומר לאחד מהגלי טיפאניס לדאוג לביטחון תמורת תשלום הולם, הביע גם את כו-נוח להיכנס כשותף לדיסקוטק המפואר. עובדה אחרת עליה הצביעה המשטרה: אדגר זומר נראה מתרועע רבות עם מייול וביסמוט.

זמן מה לאחר השיחה של אדגר, טענה המשטרה, נכנסו ביסמוט ומייול לטיפאניס בכוח, שחו בשלי לשלם עבור השכר וכלי-הכחשונים הכחישו את האשמה מכל וכל. אדגר זומר הכריז כי בעלי המועדון הע-לילו עליו, ממש שירכוש את המקום ו-ינשלם מפרנסתם.

בינתיים הגיע לישראל, בעקבות הפרשה מנהל הרשת העולמית של טיפאניס. הוא גילה במשטרה כי לפני שיצא לארץ אימו-היה אלמוני — שוב בשיחת טלפון אגו-נימית — לדאוג לשיחורום של האחים זומר, אחרת ייפגעו מועדוני החברה ב-רחבי העולם.

לא היה זה גלוי היחיד. לדברי, הת-קשר אליו לפני זמן מה בעל מועדון-לילה פאריסי בשם סטנלי, הציע לו את שירי-חיהם של האחים זומר בשמירת המועדון התלאביבי מפני גאנגסטרים. מהיכן שמע סטנלי, בפאריס, על סכנה גאנגסטרי ל-מועדון בתלאביב המרוחקת? סטנלי לא טרח להבהיר.

מנהל טיפאניס סיפר גם כי הגיע לארץ בעקבות ביקור אצלו בגינה של אחד מ-מנהלי טיפאניס התלאביב. זה דיווח לו על התפרעויות הולמיות שמתרחשות ל-אחרונה במועדון, ביקש להשתחרר מתפק-דו, בעקבות האיומים שקיבל.

כאשר נשאל במי הוא חושד, כעומד מ-אחורי נסיונות הסחיטה, השיב ללא היסו-ס: "זהו כינוייה הפייד נואר (הרגלים ה-שחורות)". זהו כינוייה של כנופיית סחט-נים צרפתית, שאנשיה הם מיוצאי צפון-אפריקה הפועלת ברחבי אירופה.

השקיעו

רבע מיליון ל"י

שבוע שעבר נסתיים הסיבוב ה-ראשון בקרב של ההשתלטות על ה-דיסקוטקים, כאשר המשטרה נאלצה לשת-רר את ארבעת העצורים שלה. ביום הרבי-עי האחרון, ארבעה ימים אחרי שנעצו, התברר בבית-המשפט המחוזי הערש שהגיש ויליאם זומר על מעצרו. השופט חיים דבורין קיבל את טענת סניגורו, פו-רר הדין אליהו קידר, כי המשטרה לא הצליחה להוכיח את האשמותיה, שחירת את וילר-אם. אנשים אלו באו ארצה כמשקיעים עשירים, השקיעו בארץ יותר מרבע מיליון ל"י, טען קידר, "לא ייתכן שילכלכו את שםם בעסקי סחיטה".

באותו יום ממש נסתיימו גם ששת ימי-המעצר שנגזרו על שלושת החשודים ה-אחרים — אדגר זומר, מייול וביסמוט. פקד משה ברודו, הממונה על חקירת ה-חיק, הודיע בבית-משפט השלום כי ה-משטרה לא תרעור על שחרורו של וילר-אם זומר — אך ביקש להאריך את מעצר-הם ולקבש זו התנגדו קידר וצבי לידסקי, עורכי-דינם של השלושה. הם הצביעו על-כך שטענת המשטרה, לפיה קיים חשד ש-העצורים יפעילו לחץ על עדים אם ישוחררו, אינה סבירה, בשעה שהחשוד הרביעי, ולר-אם, משוחרר כבר ויכול להפעיל מסיק-לחץ, אם אכן הוא מעורב בפרשה.

לבקשה זו התנגדו קידר וצבי לידסקי, עורכי-דינם של השלושה. הם הצביעו על-כך שטענת המשטרה, לפיה קיים חשד ש-העצורים יפעילו לחץ על עדים אם ישוחררו, אינה סבירה, בשעה שהחשוד הרביעי, ולר-אם, משוחרר כבר ויכול להפעיל מסיק-לחץ, אם אכן הוא מעורב בפרשה.

אפלייה

במשטרה

יען זה התקבל על-ידי השופט דוב-לויך. לא ייתכן שהמשטרה תגלה אפלייה ב-יחס לחשודים שונים באותה פרשה, קבע השופט. וצויה לשרר את השלושה כער-בות של אלפים ל"י לנפש. הוא גם סירב להגביל את חופש תנועתם. "אין טעם ב-כך", קבע.

אלא ששיחורו כל החשודים לא פתר את הבעייה. היא נשארה רחוקה מפתרונה ב-דיוק כמו ביום הראשון לגילוי הפעלת-שטות המאפיה בישראל.

יוסף, ביקשו לשלם לו 500 ל"י. "שילמתי לו את ה-500 ל"י, מספר יוסף, ואחר כך הלכתי שוב לרב הראשי וסיפרתי לו על זה".

שאלה אחת
ויש גיור

ישעבנו לי את התאריך לגיור, מס-ביר הוסיפו, "אמרתם שלנדה לא מכשרת עברית הבטיחו, כי שיבאו מתרגם. עכשיו כשבאנו לבחינה, עשו את עצמם שלא יוד-עים, אין לך מתרגם, אמרו לי, אז תבוא עוד שלושה חודשים".

התחיל ויכוח שוסף, שבסופו פקעו עצביו המתוחים של יוסף. "התעצבנתי נורא. תפס-תי כיסאות וורקתי עליהם. לא בשביל ל-פגוע בהם. רק להפחיד".

הוא נעצר ל-24 שעות. בינתיים סרו הו-ריו אצל הרב הראשי, התנצלו בשמו, הו-ריו אצל הרב הראשי, התנצלו בשמו, הו-

כלה דניח ואשפחה עיראקית

תוד כל בני המשפחה יוצאת עיראק, בלטה הדנית הבלגדית כמו צנון. תופנה זו חוזרת על עצמה, כאשר צעירים ישראליים שנסעו לסקנדינביה, מביאים איתם משם כלות נוצריות.

כירו מחדש את כל הסיפור — כולל צדדיו הפיננסיים. הרב קבע להם תאריך לגיור לעוד שבוע. כאשר הופיעו לידה ויוסף לבחינה המח-דשת, שאלוה שלושת הרבנים שאלה את ויחידה: "האם את יודעת מהי התורה?" "סיכום תולדות עם ישראל, השיבה לי-נדה".

הרבנים הסכימו, כי שאלה הוכתרה בשם-שולמית, ושבוץ לאחר מכן שלחו לה תעו-דת גיור. ימים ספורים אחר-כך נישאו ה-שניים, כשליינה בחודש השמיני.

דיפלומטי

ופחות דיפלומטי

פרשה הג'יפה לסיימה המלא רק-השבוע, כאשר יוסף מרדכי התייצב ב-פני שופט-השלום התלאביב ברונו יעקובי, השופט מצאו אשם, קבע בפסק-דינו: "אני מקבל את הסבר הנאשם שטענה מה שטענה לא מתוך כוונה לפגוע באב בית-דין, אלא מתוך התרגשות, וברצונו למשוך את תעו-מתי לב התגלה לאופן הניסוח שבנינו על-ידי בית-הדין הרבני. בהתחשב בניסיונות-אני דן אותו למאסר על תנאי למשך חוד-שיים, וכן לתשלום הגונק שגרם בסך עשר-ל"י".

בהתחשב בצורה הדיפלומטית בה מתגס-חים שופטים בישראל, היתה כדבריו של השופט ביקורת חריפה ביותר על "אופן-הטיפול" של הרבנים. שחות דיפלומטית היתה שולמית-ליינה. אמרה היא בעברית עילגת, אך ברורה ב-החלט: "התרשמתי רע מאוד מהרבנים".

יוסף כבר עמד לחתום על יפוי-כוח כשזליכה העיר, כאילו דרך אגב: "אתה תחתום לי על התחייבות ל-1,300 ל"י, אבל אם ישאל אותך הרב דרעי, תגיד לו ש-שילמת לי רק 800".

במיה? תמה יוסף, שהעניין לא מצאחן בעיניו. כגולל שאם הוא יידע על ה-1,300, אני אצטרך לחלק לו יותר, הסביר זליכה ב-ישר.

לזליכה אני אמרתי שהוא ייתן לי התחייבות בכתב על כל העסק, ואנחנו נבוא אליו הביתה לחתום לו על היפוי-כוח".

ליכה חתם, אך יוסף לא בא לביתו לחתום עם ידיים, העסק הטרדו. אחר-התחייבות עם ידיים, החליט לשמוע ב-קולם.

יוסף, למרות הסכנה לגורל גיורה של-אשתו, הלך למשטרה. הוא זעקו חמס כאשר שמ-עו על צערו זה. "יש לך אשה בהריון, ו-אתה הולך למשטרה?" ועקו, בלחצם. חזר למשטרה, ביקש לבטל את התלוזה. "אם-נרצה לבטל, נשלח לך תשובה", ענה לו-

פקד משה אייזנר, ממדור רמאויות בנפה הצפונית, מאז לא שמע מהמשטרה. לדברי הרב דרעי, היו פני הברנים שונים. מספר הוא: "כשיוסף מרדכי בא אלי, היה אצלי בדיוק באותו רגע פו-רר-דין בשם-אמנון זליכה. הם התחילו מדברים ביניהם. אחר-כך שמעתי שהם צועקים, ויצאתי מן-החדר".

על זה שזליכה ביקש מיוסף מרדכי 1300 ל"י בשביל הגיור, לא אוסף מרדכי לא עניינו. אני לא קשור לזה, ולא יודע כלום. התקשרו אלי באמת מהשטרה ו-חקרו אותי באמת לפני ה-1300 הל"י האלו, וגם להם אמרתי שאני יודע כלום".

ואילו רבי-סמל ישראל אסולין, ממלא-מקומו של פקד אייזנר, גילה שהמשטרה סירבה לקבל את תלוזתו של יוסף. "אנחנו לא מסתלים בזה", אמר. "מטרנו הסבר מלא למתולונ".

חודשיים לאחר פרשת זליכה הלכו-ליינה ויוסף שוב לבנות. ליהיה זה התור שנוקע להם בזמנו. לפני שהכירו את-זליכה.

הפגישה היתה קצרה: הרבנים דחו אותם לשישה חודשים נוספים. יוסף הוסיף ונס, למשרדו של הרב ה-ראשי לתלאביב—יפו, הרב עובדיה יוסף, סיפר לו על כל הפרשה — כולל ה-1,300 ה-לירות.

ענה החלו העניינים זזים. תוך זמן קצר נקבע לליינה תאריך לגיור, והרב הראשי נתן ליוסף מכתב הפניה לרב הראשי של-בתים, חיים מורח, כדי שילמד אותה ל-ק-ראת הגיור. הרב מורח היפנה את ליינה ליהודי דובר שודית, וזה החל מלמדה את-החומר.

כעבור זמן שלח הרב מורח שליח ל-עבור זמן שלח הרב מורח שליח ל-